



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 1991/2023**  
**28.06.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против туженог Клинички центар Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 532/23 од 23.02.2023. године, у седници одржаној дана 28.06.2023. године, донео је

### **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 532/23 од 23.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 532/23 од 23.02.2023. године.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2773/21 од 20.10.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен примарни тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за период од 01.08.2018. године до 31.08.2021. године исплати износ 3.666,27 динара са законском затезном каматом до 30.04.2022. године у износу од 711,36 динара и законску затезну камату на износ главнице обрачунату до 01.05.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужени на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.08.2018. године до 31.08.2021. године, исплати новчане износе са припадајућом законском затезном каматом, све ближе одређено у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 64.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом петим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 532/23 од 23.02.2023. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и решење о трошковима поступка из става четвртог изреке првостепене пресуде преиначено тако што је одбијен

захтев тужиље за накнаду трошкова поступка у износу од 64.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиље у целисти и жалба туженог у преосталом делу и првостепена пресуда потврђена у преосталом усвајаућем делу и у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиље на име трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О овом праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.). Због наведеног, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, у складу са чланом 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 13.09.2021. године, а преиначена 24.05.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 193.286,273 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија  
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**